Zsarnóczki Éva

A bizalom megerősödése

Mindig öröm tölt el, ha önkéntes segítőkről hallok vagy olvasok. Legutóbb egy kolléganőmről hallottam, hogy bár nyugdíjba megy a közszolgálatból, mégsem fog tétlenül otthon ülni, a Vöröskeresztnél vállal önkéntes munkát.

Bennem is felmerült, hogy tehetnék valamit a köz érdekében. Egy kis közösség, például a templomi, ahová jártam, vagy az iskola, ahová a fiam járt, alkalmas lehetne. Fejben le is futattam a programokat: önkéntes takarítást vállalok a templomban, ott leszek az iskolában, amikor farsangi bál van, s szülői segítségre is szükség van, vagy önkéntes leszek egy katolikus rádiónál. De csak a gondolatig jutottam. Meg addig a megállapításig, hogy a pokol tornáca is jó szándékkal van kikövezve.

Eszembe jut az is, hogy nem feltétlenül kell előre elhatározni a jó cselekedeteket. Hanem tenni kell! Ha nem is a köz javára, de valakinek az érdekében valami hasznosat, szépet, jót. Elvittem beteg kolléganőmnek a megrendelt készételt, szívesen elmentem hozzá beszélgetni és befestettem a haját. Ingyen túlórát vállaltam a hivatalban, hogy időben elkészüljön a pénzügyi beszámoló.

Sokan segítettek nekem is, amikor szükségem volt rá. Emlékszem arra a szorongató esetre, amikor óvodás gyerekem nagyon beteg lett. Magas láza volt, nem ivott folyadékot. Éjjel felhívtam a kolleganőmet, hogy segítsenek. Rögtön jöttek is kocsival, hogy az ügyeletre vigyenek minket. A gyereknek tüdőgyulladása volt.

Volt olyan is, hogy nem figyeltem eléggé az iskolai szünetekre. Az intézmény kapujában tudtam meg, hogy nincs tanítás. Ott jutott eszembe az a hittantanárnő, akiről biztosan tudtam, hogy elvállalná a gyerek felügyeletét, én pedig nyugodtan mehetek dolgozni. A hétgyerekes anyuka örömmel befogadta családjába kisiskolás fiamat.

De aki az önkéntes segítségben számomra a legnagyobb példakép, az a sovány, hosszúkás arcú, szelíden mosolygó Hajnáczky doktor úr, akinél a gyerekemet szültem. Szülés után lázasan, erős alhasi fájdalmakkal mentem el hozzá a kórházba. Rögtön megvizsgált, s egy nagy cisztát talált bennem. – Azonnal be kell feküdnie a kórházba, mondta. Megrémültem. Most mit csináljak? – Nem tudom kire bízni a gyerekemet, mondtam a doktornak. Egyedül nevelem, szüleim, rokonaim vidéken

élnek. A doktor úr azonnal intézkedett, s aznap befeküdhettem a kórházba. A gyerekem helyet kapott a koraszülött osztályon.

Gyógyszerekkel kezeltek közel egy hónapig. Néhány napig lázasan feküdtem, nem láthattam a gyerekemet, izgultam, nehogy hozzászokjon a cumis etetéshez, mert nem szoptathattam. De nem szokott hozzá, szerencsére. Az osztályon a nővérek nagyon szerették, jó és egészséges kisfiú volt, akit lehetett dögönyözni, nem volt semmi baja, kéthónapos korában csak örömet adott és törődést kapott a nővérektől. Később lemehettem hozzá, megszoptathattam.

Nagyon szerettem volna meggyógyulni, erősen reménykedtem a gyógyulásban. Az orvosom sokszor meglátogatott és biztatott, hogy meg fogok gyógyulni, csak szedjem rendesen a gyógyszereket, akkor talán nem kell műteni. Két hét múlva láztalan lettem, csökkent a ciszta mérete, egy hónap elmúltával haza mehettem a gyerekemmel.

Az orvosomra, a nővérekre mindig hálás szívvel gondolok. Olyan ellátásban volt részem, olyan emberi bánásmódot tapasztaltam, amely feloldotta korábbi, kit tudja honnan származó bizalmatlanságomat. Sokkal többet tettek értem, mint amire egyáltalán számítottam. Nőgyógyászom nem várt tőlem hálapénzt. Én sem éreztem zavart, hogy a megfizethetetlent meg kellene fizetnem. Mikor meggyógyulva távoztam a kórházból, átjárt a jó érzés, hogy milyen jó segítséget adni és elfogadni.